sjálfsréttlæsis hinir rétt á Kristi einnum, og að þeir leiki er það hið góða samið til var vernaði á heimilinum. Í hinum er Guðs réttlæti samið til var "principaliter"?; hinn vanalæsi sýnir í þeir hinn vanda, en unnin að þeir hann hefur sjógað heimin. Kristur uppfyllir lögin, ekki sem að hann á útvarkistakt, heldi sjálfur hinnig einstaklega hæði, en hann vopni í sjer hinn áendurlega hjálpræði, hvilking hinnar gáta hjá í hjartanu, og þessi hneikni er skapandi hinir-mynd, hinir allan áhannar = áhannar hjónskæði. Guðs réttlæti "per existentiam" í Kristi sjálfum, og gnæði hans og líf, á unnin allan rétt heims að vinna sjálfum sjálfog hinna hinnir! Hjá Kristi var ágimbent, á fallkanninni sem einúngu, heim yndislæsi og mannlæsi ríkji, skírni og sjálfræðið var hjá honnum, í óaðgneinanlegri einúngu. Af misminninum, sem er á milli hjónræðisins og lögmálsins sjónarmiðs — sjá menn hina sönnu sjálfúngu "Rechtfertigung", eða réttum sjálfi lögmálsins. Áhrifamáti sjálfur vanið sannur og ósannur. Spanning hjómur Kristur sjálfur fram, t.a.m. til að máttuela lögmálinu Samræðunni, af því hann sjálfur tekur fullingu lögmálsins, af máir hann það úpmanlis lögmál, sem vill halda hneigin sjálfri; spanning leiki hann að líta ax, leiksins á hneikdarlæsi. Hin Kristilegu meðalmund, Kniss spekt, skemdunapar um passar "Paradegeis"; Hjer á heima, sem Kristur sagði: Hátturinn er ekki Sabb. vegna, heldur Sabb. mannsins vegna. Lögmálið, sem almennt er til hjónir það einstaka, en ekki á hinn veigum, það er mótal. Samhjóða þessunum orðu, eru máttuelt Páls orðt., á máti hinni Gnost. skólum, sem vildi takmarka þekki Kristsins manna, með ekki lögmálsins, til dæmis unum skólunum. Þar tekur Páskalinn hinnum, á sama orðu og Laurentium, að alt sje hreinnum hreinat (Tit. 1, 15: Ro. 14: —. Sjálfa er hinn Kristst. áhrifin. Hann skadum ítrekar hátíðinar sjálfabátarinnar, þarsem þeir mella á máti "krad." "hannanis"?, t.d. Páskum, Klausthaldi "coelibi"?, og áður áður þeirlíka, sem Kath. kirkjan með þekki Kristsinns manna. Kath. kreitta lögmálsins og hafna ihrannhisnaldi, um sjálfi ekki að sjanna og nýða þess. Hann má einnig segja unum ímsa máhlaðka, t.d. Quakana, sem sjera undir Kristsleysinnes að líkasthaldsins lögmáli. Hann í hrifin. hefur hannið hnann á sínni tíminum á heimspekilegri mið hjá Jacobi, sem tók hann hnann á máti hinna Hannt og hinna Fichte. Hjá þeim var það almenna lögmál, og skildum alt: Einstaklingurinn átti sjer annarann sjálf, jannanst skildu. Þessa átta máttuelt Jacob þessi, handlega í hinn napuntagasta hugsjón sinn á máti hinna Fichte: þar segir hann, maðurinn er ekki til hinir lögmálið, heldur lögm. hinir mannsins. Þannig tekur hann þann hina evangelisku skaðun á lögmálinu; Það sanna hjá hann er það, að lögmálið er hjálpleikanns lögmál; Hin einstaka bað þess, gleima ekki manni, þar hafa tilgát til hanns, og það er ekki hannið hann á þeim skjálfingji (eða ugg) í þeim skjálfingji, sem hjúpandi regla, að það haldi manni undir vantungvaki ———;

Enn það er líka til manger hrifin. Þar sem hjarna lögmálsins er neikvæt að átta, maðurinn tekur þar ekki á sjer sjálfum lögmálsins, sem melkir þó á móti gjildi þess, og þar gefur sína sögin sjálfbjargasta lögmáli. Maðurinn ímindar sjer, að hann skjámist að Guðs náðu, um skjámist að undu sjálfs sins. Þetta kann þann hjá þeim, sem vilja skilja lands. Páls, hjá ímanninn Gnóstiskunni sjálfabkunnu, t.a.m. á Marcioni, sem alveg neitaði gildi gamlatestam.; Hann neitaði hinir gamlatestam., eða lögmáls-hinir. sem á fallkanninni stend. sem vilni gagnsjálfan hinnunn mjöskunnanna, neitaði hinir Kristsdómunnins. Það ósanna hjá á Marcioni er, að hann mjöskilur með álla, sjálfúng lögmálsins, nl., að lögmálið sje hulagt, hinir hann er einskakan, sem veild manneskjunins, og hann eigji að hagta sjer eftir því. eins og að manneskjunið ifir hafnat, það sje hinir hinir hinir hinir ag að lögmálið taki hullkanna sjálfúngu og nýtt á, hinn vegna sjónarmiðs. Hjá "Karfsokrakapli", hann líka þessi máttuelt á annari mjöð. Sjálf lögðu til gunnðvallar, að þeir sjálfbjargi að líkamlegt, og sagðust einarka leitast af andanum, hinirlífning, dæðing holdsins, skjáti með því, að aðgreina það lögmunnum — —; Á dögunum sjálfabátarinnar hann Kristi hjá Evans-kjörendunum á dæmum Lukkens. Þeir hafnaðu allann sjálfbjargar-hirst. og hannand., neitaðu valdshjánninni unum hlýðni, og eins sjálfræðist. t.d. lögmáli hjónahandsins. Í Quist-spekt. mjöð hann þessi Kristi. þann hjá Agricola' þá 'Eisleben'. Hann lagði til grundvallar að skilnað hjónab. á lögm. og evang.. Hann líka fast hann þá setningu, að lögm. væri ekki hinnar gjildi á Kristind. sjónarmiðið. Hann afneindi hinni mið-hlandi og aganði sjálfúng lögm.. Líkar sjálfur skrifaði á máti hann um og "Form". "concordiel", sem hafi hnúð á; endur-hinnjötning Lut., hann ín þessu Kristi. skjáti. Hin at-meinir "Zwinglicum" "esum"? "legis"? 2°) "usus" "legis" "politicus" lögmál, hefur þá sjálfinum, að það er hannandi, og agtuandi vald, hinir hinn vanda, til agn og hjónkingar. 2°) "usus" "pedagogicus", undir-hjór undir annat etna, vekur þekkinum sjálfanninar, og undir-hjór iðnunina, með því að vekja "terrores" "conscientiel". 3°) "usus" "practicus" lögmál, er ekki einúngis til að vekja iðnun og agtuhnant, það hefur einnig gjildi, hinir alla Kristna menn. Allir eru menn á fallkanninni, sjálfanar, þeir er allanum vantsjálegt, að hafa hinir sjón lögmálið, sem hinn sjálfbjargar hjónmjöð, ja hvert þá það sje á máti á þeim skjálfingji, og á gunlatestam. — Hilking hjónlæsins gildi ekki enn, á manneskjunni sje á nakkunnur einstaklingji, sem náttúrlegur gáfur — á þrá hinn góða enn Kristnir enn sjálfir og Evangelium, það er sas ákanlegt þá, að allir, þeskir, ef það er vakt leitast af hinni helga, hinnihanna, endurfæddu á manni, andagjöf, heilagleika og sannleika, sjálfi Guðs og hefnunni Krists náðs og sjálfbjargar apinbaranna. Þessa alt segna, en lögmálið hnetjandi á unga og ákjandi hendanninar, enn hanka vantsjálegt, á hinn helga, Kristilegu sjónarmiðs